

Text > ESTER XARGAY (Sant Feliu de Guíxols, 1960) és escriptora i videoartista. En poesia, ha escrit *Desintegrar-se* (Premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2018), *Infinitius*, *Aürt*, *Eixida al sostre*, *Salflorvatge*, *Trenca-sons* i *Darrere les tanques*, entre d'altres, i ha coescrit uns quants llibres més amb Carles Hac Mor, amb qui també ha traduït Adrian, Todorov, Pascal i Queneau.

Utopia, llibertat i llenguatge

Amb aquestes tres paraules podria resumir el perquè escric, el com i fins i tot el quan vaig començar a fer-ho, car configuren, ineludiblement, la base del que soc. Sempre he sentit molt endins una veu que anava repetint aquests mots, fins a viure'ls en la pell, sense entendre ben bé en un començament el que volien dir, tot i sabent prou bé que ja formaven part del meu temperament. I és que el capteniment que aquests tres mots impliquen només me'l consenten aquestes dues pràctiques: l'art i la poesia. Per això puc escriure poemes com *Evasió*: «l'alfabet desgavellat / bo i defugint l'ordre establert / delata que hem rosegat / el fre que clava l'univers / a la lletra que ens ha tocat».

«L'única utopia rau en el llenguatge, en l'acte poètic», afirma Roland Barthes, el qual, bo i llegint l'escrit des de l'estètica, ens colga en els paràmetres de la creació mateixa.

Però, ben segur que és en l'íntima revolta de no voler ser res, fent de la dissidència una realitat, ni sent apocalíptics ni tampoc integrats (citant Umberto Eco), que alena el desig d'un cert desintegrar-se, amb una negació que acreix l'energia i que per mà del llenguatge pot contradir la lògica, el seny i la raó, fins al sentit comú (raó d'estar per casa, com diu Carles Hac Mor), i així, perquè sí, perquè m'agrada riure per subvertir-ho tot, amb un humor pregon que ataca de valent sense donar un sol cop, escric: «[...] sense perdre l'humor / reeixir incoherent / ilustrar-se amb l'absurd / lliure d'inconveniències / amb un riure ardent / la boca ben oberta / tot ensenyant les dents».

De petita feia uns poemes que sorprenien molt la meua mare, no gens infantils, segons ella (llegits amb molta estima); tenien un caire metafísic. Érem a França, a Bour-

«La poesia fou allò indiscutiblement real.»

Carles Hac Mor, *No ben bé*

ges. Allà vaig viure les dècades dels seixanta i setanta, un període ben reivindicatiu, revoltat, existencialista i sartrià. A aquest entorn sociopolític, s'hi afegia un món educatiu inquiet, que em duia, dia sí, dia també, a la Maison de la Culture de Bourges, un centre experimental de tot, de l'art (s'hi feien accions i *happenings*), de la literatura, del teatre, del cinema, de la música (seu internacional de la música electroacústica). Allà vaig aprendre a entendre la recerca artística i musical, els conceptes i les actituds hereves del dadaisme, sota el guiatge d'artistes i músics com ara John Cage o el moviment Fluxus, noms i tendències que vaig retrobar i contextualitzar molt més tard, fent història de l'art a Barcelona i en conèixer l'escriptor Carles Hac Mor, que ha sigut el meu mestre.

Il·lustració > **JOAN CODINA NEGRE** (Girona, 1965) és advocat i signa les seves creacions artístiques com a J. C. Negre. És l'autor dels còmics de les aventures d'en Siset, un agent especial que neix de les constants anades i vingudes al món de la imaginació.

taller de nous creadors

Text > DAVID RUIZ (Figueres, 1976) és un enamorat de la imatge i l'escriptura, dualitat que alterna pel simple plaer d'explicar històries. El 2015 va publicar la seva primera novella, *El crit de les ultracoses*, finalista als premis UPC (2014) i l'icteu de novella de ciència-ficció (2016) de Catalunya.

Llobarros

Aquell dilluns, a la gestoria, el senyor Llobet semblava preocupat. La Meritxell, la seva filla, els havia portat a sopar, dissabte, el seu xicot, l'Iu Llobarro, un jove eixerit, educat i molt ocurrent, el gendre que tot pare voldria tenir. Malgrat haver-lo vist només un parell de vegades i agradar-li més que l'anterior (un periodista fatxenda de la capital), no se'n refiava del tot. A l'hora de les postres, el fatídic «Ens casem!» va certificar els seus mals auguris. La seva dona va somriure amb contenció però ell es va passar la resta del cap de setmana en estat de xoc, jornada de pesca inclosa. Fins i tot li va semblar que els peixos que el rondaven, que curiosament aquell dia eren tots llobarros, li feien befa. Per això, quan la seva secretària el va avisar per l'interfon que la visita que esperava ja havia arribat, va respondre-li amb un encaparrat «Fes passar el llobarro!».

—Bon dia, Tomàs! —va dir l'Iu entrant al despatx i donant-li la mà amb fermesa.

El senyor Llobet no s'ho acabava de creure. Sabia que la visita l'havia concertada un jove emprenedor que volia assessorament per tal de muntar un nou negoci però en desconeixia el nom.

—Tot bé, Tomàs? Sembla com si t'hagués agafat un *lu-ctus*! —va bromejar mentre s'asseia davant seu.

—Sí, suposo...

—Dissabte volia dir-te que avui ens tornaríem a

veure però no m'agrada barrejar els negocis amb el plaer. Oi que m'entens? —va aclarir picant-li l'ullet.

—Sí, suposo... —va tornar a dir el senyor Llobet tot buscant de reüll, ara sí, càmeres ocultes; li va semblar que el gerro del moble bar tenia forma sospitosa, com de llobarro.

—Anem al gra: Tinc una idea per a una empresa de neteja de restes d'assassinats i crims comesos amb violència. Des de la crisi, l'índex d'aquest tipus de delictes ha crescut molt a les àrees metropolitanes, i el marge de benefici d'un negoci així, que a més és únic a tota la província, s'ha quintuplicat. El problema és que no sabia quina tipologia d'empresa triar...

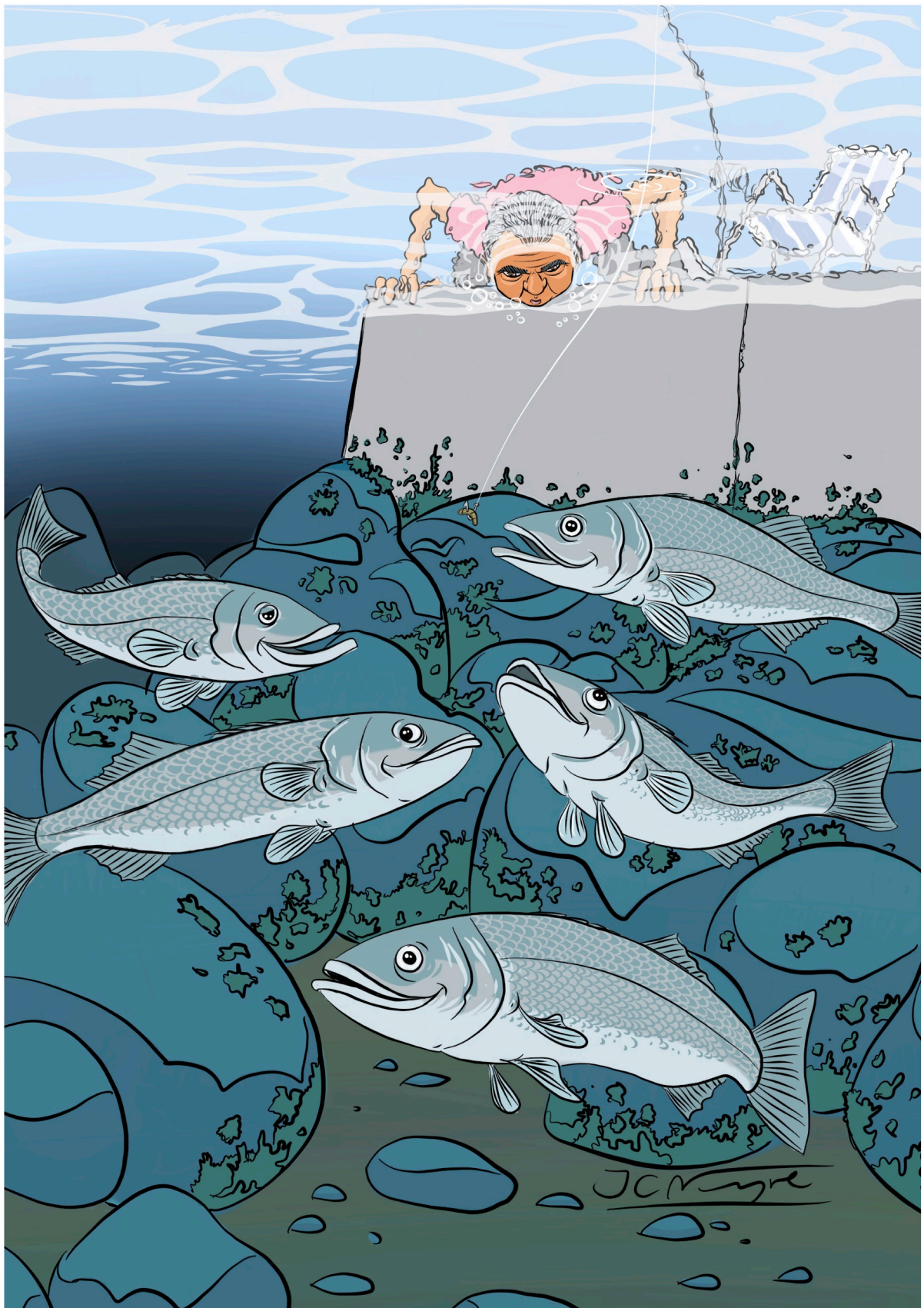
—Depèn de la inversió, nombre de socis, treballadors... —va respondre el senyor Llobet, engrescat de sobte amb la proposta.

—Inversió mínima! Seríem jo i dos treballadors més, preferiblement disminuïts, és clar! Així obtindria alguna subvenció més!

—Ben pensat! Doncs societat limitada, així tindràs més marge d'actuació, sobretot durant els primers mesos.

—És el que pensava però volia que un professional com tu m'ho confirmés.

El senyor Llobet va somriure satisfet. Per primera vegada veia en aquell llobarro un gendre amb molt de potencial.

>> Autoria: JOAN CODINA NEGRE